

Gedulo ir Vilties dienų renginiai

Praėjusią savaitę Gedulo ir Vilties, okupacijos ir genocido atmintinę dieną renginiai Vilniuje per visą Lietuvą: birželio 11 d. LR Seime vyko iškilmingas posėdis, Lietuvos liaudies buities muziejuje, Rumšiškėse, prie tremtinių žeminukės-jurtos, vyko Laptevų jūros tremtinių brolijos "Lapteviečiai" susitikimas, prie paminklo politiniams kaliniams ir tremtiniams Aukų gatvėje Vilniuje vyko Okupacijos, genocido ir sovietmečio represijų aukų pagerbimo ce-

Keliaujant tremties pėdsakais

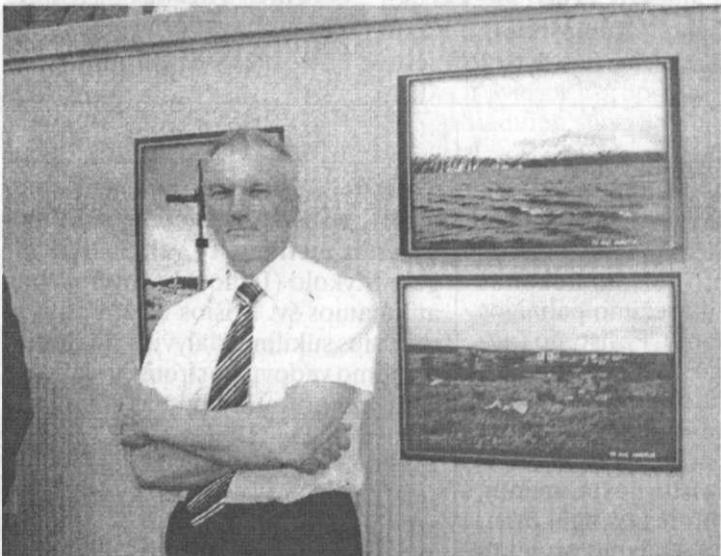
Kiek plačiau apie parodą "Tremties pėdsakais Sibire". Kelialautojas, ekspediciją į tremties vietas organizatorius Gintautas Alekna praėjusią vasarą Jakutijoje patyrė Rusijos saugumo spaudimą ir buvo atsidūrės gyvybei pavojingoje padėtyje. Jo ekspedicijos tikslas buvo inventoriuoti Lietuvos tremtinių, žuvusių prie Laptevų jūros, kapavietes ir užfik-

Kaip kiekvienais metais, taip ir šiemet, Gedulo ir Vilties dienos minėjimo renginiai Kaune prasidėjo šv. Mišiomis Šv. Mykolo Arkangelo (Igulos) bažnyčioje. Po jų buvę politinių kalinių, tremtinių, šaulių, miesto bendruomenės nariai rinkosi į Vytauto Didžiojo karo muziejaus sodelį. Surengtame minėjime iškilmingai pagerbtas negrijusiuju iš gulagų, kritisuju už Lietuvos laisvę atminimas. Žmonės, išgyvenę skausmą, kančias ir artimųjų netektis, dalijosi liūdnais prisiminimais. Pražydo gėlės prie Nenėmojo kario ir Laisvės paminklų. Susirinkusiuosius pasveikino Kauno miesto meras Andrius Kupčinskas, apie dviejų totalitarinių režimų ivykdytas piktdarybes kalbėjo Seimo narys prof. Arūmantas Dumčius, 1941-ųjų birželio 14 d. tremtinys monytojas Romualdas Zubinas ir kiti. Mišraus choro "Bičiuliai" dainininkai pažerė tremties dainų vėrinėlį.

Kauniečiai, artimesnių rajonų žmonės į Sibirą buvo gabentami iš Kauno geležinkelio stoties. Tie bėgai ir šiandien primena valandas, kai ilgam netekome Tėvynės", – atėjusios į peroną kalbėjo buvusios

Akimirkos iš minėjimo Naujojoje Vilnioje

Mažeikiškis Gintautas Alekna, kelialautojas, fotografas, operatorius, ekspedicijų į Sibirą organizatorius ir dalyvis, prie fotoparodos, ši kartą atidarytos Seime, fotografijų

Autorės nuotr.

remonija; šv. Mišios Vilniaus Arkikatedros bazilikos Tremtinių koplyčioje; birželio 15 d. – atminimo valanda prie Naujosios Vilnios geležinkelio stoties memorialo.

LR Seimo rūmuose atidarytos net dvi parodos: Gintauto Aleknos "Tremties pėdsakais Sibire" ir Antano Sadecko "Pusė amžiaus tamsos".

(keliamas į 4 psl.)

suoti jų būklę. "Ši ekspedicija buvo nelengva, – rašoma jo parodos Seime kataloge. – Nuskridęs į Tiksi Alekna tuoju pat buvo grąžintas į Jakutską. Įveikęs Tiksio Federalinės saugumo tarnybos (FST) darbuotojų darytas kliūtis Gintautas vis dėlto aplankė dalį buvusių tremties vietų Lenos žiotyse.

(keliamas į 4 psl.)

Prisiminėme, kai netekome Tėvynės

tremtinės. Jos padėjo gėlių, uždegė žvakučių, Kauno buvusių politinių kalinių ir tremtinių choras "Ilgesys" (vad. Bronė Paulavičienė) padainavo tremtinį dainų.

Petrašiūnų kapinėse – Lietuvos kančių memorialas (projekto autorius architektas Vaclovas Sakalauskas). Kiekvienam apsilankiusiųjam liūdesi kelia pažymėtos tremties vietas – Igarka, Altajus, Krasnojarskas, Irkutskas, Kazachstanas, Kolyma... Jos "irémintos" grandinėmis ir

primena skaudžiausius metus. Atvykę buvę tremtiniai ir politinių kalinių dėjo gėlių puokštės, degė žvakučių, kiekvienas prisiminė nutrauktą skambios jaunystės stygą, paženklintą tremties spaudu. "Ilgesio" choristai sukalbėjo maldą, pagiedojo giesmių, vinglavo ir graudžių tremtinį dainų posmai. Renginį vedė Kauno mst. savivaldybės Kultūros skyriaus vyruiusasis specialistas Vilius Kaminskas.

"Tremtinio" inf.

Kaune buvę tremtiniai paminėjo Gedulo ir Vilties dieną
Zenono Šiaučiulio nuotr.

Laisvės kovos – svarbiausias istorinis momentas

Plačiai pagarsėjęs sovietinės santvarkos kritikas rašytojas Viktoras Suvorovas savo knygose mini daugelį svarbių sovietų vykdytos genocido politikos faktų, nušviesdamas juos ne pagal sovietinius standartus, kuriais iki šiol noriai naudojasi dabartinės Rusijos Federacijos politikai ir žurnalistai. Rašytojas nemandra-pypkiaudamas tiesmukai konstatuoja, kad „Stalinas Molotovo ranka Maskvoje pasiraše paktą apie Antrojo pasaulinio karo pradžią.“ („Sviajoste delo“ p.46. Maskva, 2008). Tuometinis Stalino sėoras Hitleris Kremluje tuo pačiu metu ir ant to paties dokumento suraite parašą Reicho ministro Ribentropo ranka.

Sunkiausias 20 amžiaus nusikaltimas

Apie šį didžiausią 20 amžiaus nusikaltimą Lietuvoje viešai ir argumentuotai kalbama jau nuo 1987 metų. Beje, suokalbininkai Józefas su

Adolfu ne tik pasidalino Rytių Europos nepriklausomų valstybių teritorijas, kaip būsimą grobį, bet ir abu, sekdamai nusikaltelių pasaulio panočiu, griežtai išlapino suplanuotus karo ir genocido nusikaltimus. Istorija byloja, kad totalitarinių režimų vienvaldžiai diktatoriai naudojasi nusikaltelių pasaulio tradicijomis su esminiu skirtumu – nusikaltimai, pavyzdžiai, gyventojų teroras, žudynės, trėmai – visada masiniai. Ir tarpusavio karo metu, ir jam pasibaigus abi pusės skrupuliniai laikėsi tylos suokalbio.

Visiems besidomintiems 20 amžiaus istorija derėtų atkreipti dėmesį būtent į ši mirtingos tylos faktą, kaip iškalbingą ir nenuginčiamą netiesioginį režimų vadeivų prisipažinimą planavus ir vykdžius karą ir genocido nusikaltimus, kuriems nėra ir niekada nebūs senates, nei kokio nors pateisinimo.

Šio kraupaus sovietų įvyk-

dyto nusikaltimo padarinių ir atsakomybės už juos perėmėja Rusija dar negeba sukaupti pakankamai politinės valios ir atlyginti buvusioms sovietų okupuotoms tautoms padarytą turtinę ir moralinę žalą, ką savo metu buvo priversata atliki Vokietijos Federaciene Respublika, paveldėjusi atsakomybę už nacių režimo palikimą.

Okupantų pasikeitimas nelaikytinas išvadavimu

Šių metų gegužę žiniasklaidoje pasirodė žinių apie ketinimus Rusijoje įteisinti baudžiamają atsakomybę už neigimą propagandinio teiginio, kad sovietai išlaisvino Europos tautas iš fašistų junigo. Tai nepagrįstas teiginys dviem požiūriais. Pirma, sovietų užimtą Lietuvą okupavo ne italių fašistai, o vokiečių nacionalsocialistų vairuoja- mas Vermachtas.

(keliamas į 2 psl.)

Gedulo ir Vilties dienų renginiai

(atkelta iš 1 psl.)

Tokiomis ekstremaliomis sąlygomis vienam keliauti buvo labai pavojinga ir fiziškai sunku (vien fotografioti, filmuoti skirta įranga, kompiuteris ir būtiniausiai daiktai svérė apie 40 kg), maisto nešdavosi tik kelioms dienoms. FST karininkui kėlė įtarimą Gintauto noras aplankytį ir jamžinti kapines bei paminklus. „Jūs esate NATO šnipas, negali būti, kad veržtumėtés tik dėl kapų”, – prisimena įtarinėjimus Gintautas. Tit Arū saloje jam teko užtrukti ilgiau, negu planavo, nes pats karininkas uždraudė žmonėms padėti keliautojui išplaukti iš salos. Gintautas pusantras savaitės mito vien uogomis ir skurdžiomis suuktų žvejų vaišėmis. Dėl patsio pareigūno savigalės ir draudimų liko neaplankytos Janos upės pakrantėse buvusių tremtinių gyvenvietės – Kougostachas, Kazacė, Romansyras ir kitos, o praside-

danti žiema ir ribotos transporto nuomas galimybės privertė nutraukti šią, jau 27-ąją, Gintauto Aleknos ekspediciją”.

Parodos Seime atidaryme jis su apgailestavimu kalbėjo, kad po šios, galéjusios tragedijai baigtis, kelionės žiniasklaida jo ekspedicija visiškai nesusidomėjo.

Šis drasus žmogus 1997 m. yra apdovanotas Lietuvos Didžiojo Kunigaikščio Gedimino ordino III laipsnio medaliu, kitais žymenimis. Parodos atidaryme dalyvavę jo žemęciai mažeikiškiai G. Alekną pavadino krašto šviesuoliu.

Vilties paukščiai Naujojoje Vilnioje

1940 m. birželio 15 d. Sovietų sajungos kariuomenė okupavo Lietuvą; 1941 m. birželio 15 d. iš Naujosios Vilnios geležinkelio stoties neuskaičiuojami traukiniai eše-lonai riedėjo į Rytus, vežda-

mi šviesiausius Lietuvos žmones kančioms ir mirčiai.

Šiemet birželio 15 d., mažinio tautos naikinimo dieną, į Naujają Vilnių tradiciškai buvo susirinkę buvę tremtiniai, partizanai, jų vaikai ir vaikaičiai. Nuostabu, kad šiemet buvo daug jaunimo. Šešiolika Vilniaus mokyklų atsiliepė į Tarptautinės komisijos nacių ir sovietinio okupacinių režimų nusikaltimams Lietuvoje įvertinti kvietimą surengti Vilties paukščių akciją – vaikai pagamino šimtus juodų-baltų popierinių paukščių ir jais nutupdė visą kryžiaus kalnelį. Jie vyresniuosius guodė, o jauniesiems pasakojo apie tragediją Lietuvijai tautos istorijos tarpsnį.

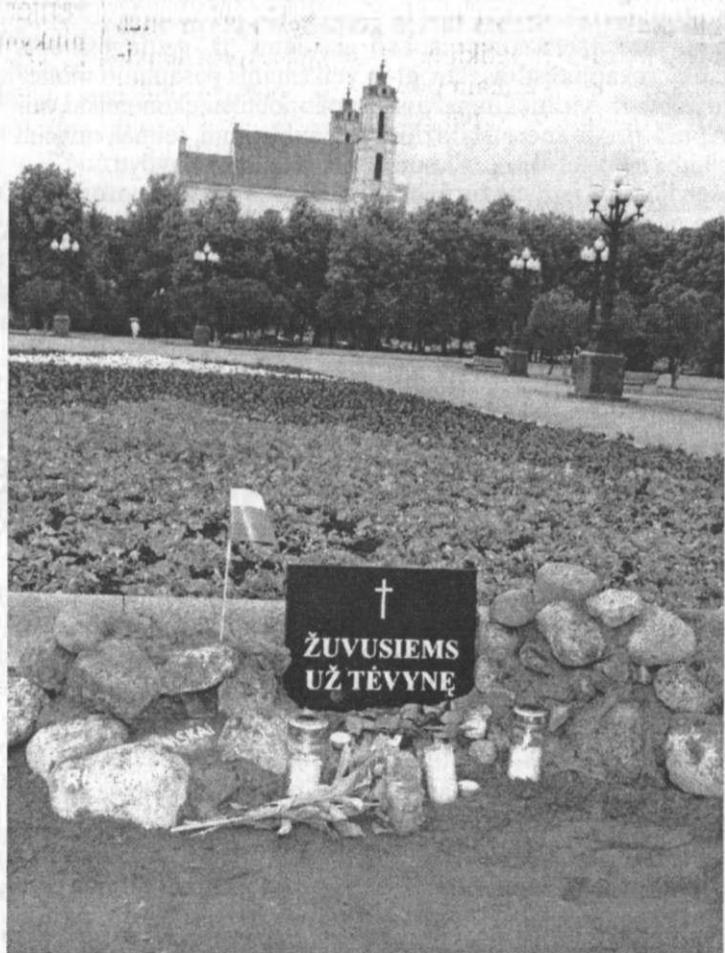
Kalbėjo buvę tremtiniai, akcijos organizatoriai, buvo pristatyta „Misija Sibiras-09“ šiemetinė ekspedicija; daina-vo tremtinių ir „Aido“ chorai, šoko Kauno šokio teatro grupė, ypač atšviežinusi šių minėjimų programą. Viskas būtų gerai, tačiau nė vieno mūsų valdžios atstovo nebuvavo tame renginyje (o buvo net dvi televizijos).

Audronė V. ŠKIUDAITĖ

Paminklas žuvusiems už Tėvynę

Birželio 14 d. vidudienį buvo pagerbtos sovietų genocido aukos prie paminklų politiniams kaliniams ir tremtiniams sostinės Aukų gatvėje. Kalbėjo Seimo pirmininkas Arūnas Valinskas, Prezidentas Valdas Adamkus, Seimo narė Auksutė Ramanauskaitė-Skuadriene, LGGRT centro vadovė Birutė Burauskaitė, monsinjorė Alfonsas Svarinskas, dainavo Vilniaus politinių kalinių ir tremtinių choras „Laisvė“. Paskelbtoje reprezentacine sostinės Lukiškių aikštėje tuo metu buvo ramu, tik šios aikštės komputyje žuvusiuju atminimą liudijo granito plokštė su neišėsėtu pažadu: „Šioje aikštėje bus jamžintas Nežinomojo partizano ir kovotojo dėl Lietuvos laisvės atminimas. 1995 m. gegužės 20 d.“ Kadangi per atkurto nepriklausomybės dvidešimtmėtį Lukiškių aikštėje žadėtas paminklas nebuvavo pastatytas, Laisvės kovotojai ryžosi dar kartą valstybės vadovams savai pažadą priminti.

Besibaigiant renginiui Aukų gatvėje, Lukiškių aikštės laisvoje erdvėje ties Aukų gatve, greta Gedimino prospekto, rinkosi piliečiai, nešini akmenimis bei skiediniu būsimuo paminklo pamatu.

Lukiškių aikštėje Lietuvos piliečiai per valandą sukūrė paminklą „Žuvusiems už Tėvynę“ Laimo Dieninio nuotr.

Radosi „pamatą“, radosi ir granito plokštė su įrašu „Žuvusiems už Tėvynę“. Uždegta žvakių, padėta gėlių.

Ko valdžios nepajėgė per 20 metų, Laisvės kovotojai atliko per valandą.

Tebūna nors taip sostinė-

je jamžintas Laisvės kovo-tojų atminimas, teateina čia žuvusiuju artimieji, Lietuvių patriotai su Tyla, Malda, Giesme ar Daina, teapsilanko užsienio turistai, valstybių vadovai.

Algimantas ZOLUBAS

Kalvarija jamžino savo tremtinių atminimą

„1941 metų birželio 14–18 dienomis iš Kalvarijos valsčiaus išsvežta apie 80 žmonių į Krasnojarsko kraštą, Komiją, Novosibirsko (Tomsko) sritį. 1948 gegužė iš Kalvarijos geležinkelio stoties išsvežtos 126 šeimos į Irkutsko sritį. 1949 kovą iš Kalvarijos apskrities ištremtos 166 šeimos (561 žmonės) į Irkutsko sritį, Krasnojarsko kraštą. 1949 balandžio 20 dieną iš Kalvarijos apskrities iškeltos 159 šeimos (541 žmonės) į Irkutsko sritį, Krasnojarsko kraštą. 1944–1953 metais iš Kalvarijos ištremta apie 430 gyventojų“.

Šią šiurpią statistiką apie Kalvarijos valsčiaus ir miestelio netektis dėl okupacinių sovietinės valdžios vykdytų trėmimų praėjusį sekmadienį vykusiame minėjime pateikė Marijampolės apskrities viršininkė, ilgametė Lietuvos politinių kalinių ir tremtinių sajungos Marijampolės filialo valdybos narė Birutė Kažemėkaitė. Sie liūdni Kalvarijos krašto įvykiai B. Kažemėkai-

prasidėjo parapijos klebono Raimundo Žukausko auktotomis šv. Mišiomis už Kalvarijos tremtinius. Didžiulė bažnyčia vos sutalpino visus susirinkus šioms pamaldoms. Po šv. Mišių bažnyčioje įvyko renginys, skirtas Gedulo ir Vilties dienai paminėti. Ekranė buvo rodomos Kalvarijos ir kitų Lietuvos tremtinių gyvenimo ir darbo tremtyje nuotraukos. Kalvarijiečiai su dideliu susidomėjimu stebėjo šias istorines nuotraukas, kuriose daugiausia vaizduojamas ištremtos lietuvių šeimos. Šią peržiūrą lydėjo subtili meninė programa. Neįtikinai dvasingą nuotaiką sukurė fleitininkė Lidija Gomolickaitė-Grudzinskaitė. Savo programas čia atliko du chorai: „Suvalkija“ (vadovė Virginija Junevičienė) ir Kalvarijos tremtinių bei politinių kalinių dainos choras (vadovas Edmantas Rékus). Paskutinę giesmę sugiedeojo abu chorai drauge, taip simboliskai sujundami praeitį ir dabartį, tremtinių ir šiandienos Lietuvos jaunasišias kartas.

Kalba renginio iniciatorė, Marijampolės apskrities viršininkė B. Kažemėkaitė

tės ir LPKTS Marijampolės filialo Kalvarijos poskyrio pastangomis buvo jamžinti specialiu paminklu – masyviu ąžuoliniu kryžiumi. Kryžiaus autorius vietos tautodailininkas Antanas Lastauskas ją apačioje išdrožė motinos, stovinčios vaikui už nugaros ir uždėjusios rankas ant petukų, figūrą. Idėją kryžiuje pavaizduoti išsigandusį vaiką ir susirūpinusią tremtinę motiną iš savo gyvybės prisiminimų skulptoriui pasufleravo 1951 m. tremtinė J.O. Stanukynaitė. Šis ąžuolo kryžius, skirtas atminti Kalvarijos tremtiniams, nuo šiol stovi Kalvarijos Švč. Mergelės Marijos bažnyčios šventoriuje.

Šių metų lietingojo Gedulo ir Vilties diena Kalvarijoje

Renginio iniciatorė B. Kažemėkaitė bažnyčioje savo kalboje kėlė retorinių klausimų: kada žmogus pirmą kartą ištaria žodį TÉVYNÉ?

„Tik tada, kai išgirsta savo širdies balsą, kai supranta atsakomybę ir pareigą prieš save ir savo artimą. Kai apkabina žemės lopinėlį, pavadinėti LIETUVA. Kas tremtiniui Lietuva? 1941 metų birželio 14 d. 3 val. ryto Sovietų sajungos represinės struktūros pradėjo organizuotus masinius Lietuvos gyventojų trėmimus į atokias šiaurinius Sovietų sajungos teritorijas. Šią dieną pradėta masinė gyventojų trėmimo akcija tapo lietuvių tautos skausmo simboliu.

(keliami i 5 psl.)

Tremtyje užsigrūdinės

Rūščioji 1941-ųjų birželio 14-oji į Lietuvos istoriją įrašyta krauju. Baisiojo trėmimo neišvengė daugybė anykštėnų šeimų. Antanas ir Adėlė Karveliai su trimis vaikais – taip pat.

Kelionė

Ankstyną rytą enkavedistai išvertė iš lovų saldžiai miegantį Karvelių vaikučius, kartu su mamyte suvarė į vežimą, apsuptą kareivių su šautuvaus. Iš paskos varė tévą – darbštų, tvarkingą, sumanų Voverių kaimo ūkininką, gražiamę ūkyje sūriu prakaitu laisčius 25 ha žemės. Vyriausiajam sūnui Algirdui éjo aštunti metai, dukteriai Apolonijai – dyvlikai, sūnūi Akvilui – penkti.

Tėvams ašaras temdė akis. Saugomą Karvelių šeimą paliko Skiemonyse. Tuo pačiu vežimu atgabено Antano Karvelio pusbrolį, Algirdu krikštatevį, Vlado Čečergio šeimą, mokytojus Katrę ir Joną Puodžius. Visus sugrūdo į autobuselių, įsakė tylėti kaip mirusiemis ir – į Utenos geležinkelio stotį. Čia jų laukė gyvuliniai vagonai. Kai visus suvarė į vagonus, pasigirdo Utenos bažnyčios varpų gausmas. Jie skambėjo ir skambėjo, palydëdami tremtinius į nežinių. Jų skambėjimą Algirdas Karvelis tebegirdi iki šiol.

Naujojoje Vilnioje vyrai buvo atskirti nuo šeimų. Ištiesusios į dangų rankas moterys šaukė, klykė vaikai, bet vyrus negailestingai grūdo į atskirus vagonus. Tėvas Antanas Karvelis, laimei, nuo šeimos nebuvo atskirtas. Gal todėl, kad byloje, enkavedistų žargonu tariant, buvo įrašta "sredniak" – vidutiniokas, o gal dėl to, kad prieš Pirmajį pasaulyjį karą Ukmergės rusų mokykloje buvo baigės tris klasses.

Kelione į Barnaulą – Altaisas sostinę, sena, didelį Sibiro miestą, grįstą mediniais šaligatviais, prailgo. Sausam kiumšuose vagonuose žmonėms, kankinamiems troškulio, buvo kančia. Lyjant vaikeliai mažas rankutes kišdavo pro grotuotus langų tarpelius ir keletas drumzlinų lietaus lašus, nutekėjusių nuo vagono, užkrisdavo ant delniukų...

Tremtyje

Išlaipinti Barnaule tremtiniai nutirpusiomis kojomis nebegaléjo paeiti – klupo, kėlėsi, vėl klupo. Juos sutiko moterys, ant galvų užsivožusios "budionovkas", papuoštas raudonomis žvaigždėmis. Čečergienė ir Puodžiuvienė paklausė, kur ieškoti savo vyru. Prižiūrėtojos grubiai atrėžė: „Mes nieko nežinoame, neaušinkite burnų“. Moterys raudojo, o barzdotti seniai jas su vaikais sodino į vežimus ir – į barakų miestelių. Čečergienė su sūnumi ir Teklė Ušackienė, dabartinio užsienio reikalų ministro Vygiointo Ušacko močiutė, su vaikais pateko į tą patį baraką su Karvelių, Išorų, Raštis-

kių šeimomis. Rytojaus dieną visus išvarė į darbą – traukti iš Obės rastus.

Tėvas Antanas Karvelis susirgo vidurių šiltine. Liga taip iškamavo, kad jis svérė tik 37 kilogramus. Mama pėčiomis eidavo į ligoninė aplankytį tévo. Kai tévas pasveiko, šeimą perkélė už 25 kilometrų nuo Barnaulo. Išradingoji Karvelienė, besirūpinanti iš-

kaipplienas. Pasibaigus karui jis ne tik dirbo, bet ir mokėsi. Buvo veržlus ir gabus mokslui, tad nesunkiai išstojo į Jakutsko statybos technikumą, rengiantį kelių ir tiltų specialistus. Baigęs dirbo kelių valdyboje. Kai 1959 m. lietuviams buvo leista grįžti į Tėvynę, Algirdo tévai nedelsdami grįžo ir apsigyveno Ukmergeje. Gavės atostogą Algirdas išskubėjo pas tévus į Lietuvą ir į Jakutiją jau nebegrįžo.

Algirdas 40 metų išdirbo

Algirdas Karvelis (dešinėje) prie paminklo Taujėnų mokytojams

sekusio vyro ir nusilpusių vakių sveikata, nutarė pirkti ožką ir jos pienu sustiprinti šeimos narių sveikatą. Pėčiomis ji nuėjo į Barnaulą ir atsivežtus iš Lietuvos savo rankdarbius išmainė į ožkelę.

Deja, ožkelės pienas šeimą stiprino neilgai. 1942 m. liepą mums buvo įsakyta pasruošti kelionei. Buvome nubebent į Užpaliarę. Baržomis plukdomu žmonių dvasią palaikė Kaune suimtas jūrų kapitonas Edvardas Sliesoraitis. Žmonės iš nuovargio, aktlio, šalčio ir dvasinio streso drebėjo lyg epušės lapai.

Išlaipinti leisgyviai pradėjo statyti jurtas. Iš medinių karčių pastatė karkasus, juos apklojo tundros žeme ir samonomis. Viduje įrengė geležinę krosnelę, nors malkų teko ieškoti už 7 kilometrų. Žmonės čia patyrė nežmonišką badą, šaltį. Iš nevilties ir vargo pradėjo mirti seneliai ir vaikai. Motinos vaikučius šildė savo kūnais. Bet jėgos apleido ir jas. Ne viena iš kamuočia bado ir šalčio amžiam sustingo kartu su vaikeliais. Kas suskaičiuos, kiek lietuvių palaikų su karstais nuplaukė Laptevų jūra, kiek svajonių ir prisiminimų, niekieno neužrastyti, pražudė tremtis prie Laptevų jūros.

Užsigrūdinės prie Laptevų jūros

Algirdas Karvelis, nuovaiykstės patyrės daug sunkumų, tremtyje užsigrūdinė

LGGRTC Pasipriešinimo dalyvių (rezistentų) teisių komisija skelbia sąrašą asmenų, pretenduojančių į kario savanorio ir Laisvės kovų dalyvio teisinį statusą

(Tėsinys)

Jonas Zujus, g. 1923 m., ryšininkas, pogr. spaudos platintojas, Marijampolės aps. Igliaukos valsč. Tauro apyg. Geležinio Vilko rinktinė 1945–1950 m.

Bronius Žmuidinavičius, g. 1926 m. (po mirties), ryšininkas, pogr. spaudos platintojas, Varėnos aps. ir valsč. Dainavos apyg. Rugio būrys 1946–1947 m.

Kazimieras (Kazys) Žobakas, g. 1924 m. (po mirties), partizanas, Kretingos aps. Kartenos valsč. Žemaičių apyg. Kardo rinktinė 1946–1947 m.

Česlovas Aleksandravičius, g. 1931 m. (po mirties), partizanas, Utenos aps. Molėtų valsč. Vėtrų būrys 1949–1951 m.

Kazys Alminas, g. 1941 m., pogr. spaudos platintojas, bendradarbis, Šiauliai, 1972–1990 m.

Stasė Ausmanienė-Nefaitė, g. 1925 m., ryšininkė, Panevėžio aps. Vadoklių valsč. Vycio apyg. 1946–1947 m.

Pranas Babrauskas, g. 1929 m., pogr. organ. „Vytis“ narys, Utēna, 1945–1946 m.

Angelė Bautrukevičienė-Jonikaitė, g. 1921 m., ryšininkė, Alytaus aps. Alovės valsč. Dainavos apyg. Kazimieraičio rinktinė Žaibo, Varpo būriai 1947–1952 m.

Petras Bogdelis, g. 1946 m., pogr. spaudos platintojas, Telšiai, 1977–1990 m.

Zosė Butrimienė-Siaudvytė, g. 1927 m., ryšininkė, Tauragės aps. Šilalės valsč. Kęstučio apyg. Lukšto, Rūtenio būriai 1947–1951 m.

Juozas Čekaitis, g. 1926 m., remėjas, Marijampolės aps. Kazlų Rūdos valsč. Tauro apyg. Birutės rinktinė 1945–1952 m.

Antanas Paškovičius, g. 1886 m. (po mirties), atsargos karininkas, policininkas, Šiauliai, 1919–1940 m.

Antanas Petrikas, g. 1925 m. (po mirties), partizanas, Tauragės aps. Žygaičių valsč. Biržuno būrys 1946–1949 m.

(Bus daugiau)

Atsiliepimus apie šiuos pretendentus galite siųsti adresu: Lietuvos gyventojų genocido ir rezistencijos tyrimo centro Pasipriešinimo dalyvių (rezistentų) teisių komisija, Gedimino pr. 40/1, LT-01110 Vilnius. Teirautis tel. (8 5) 231 4157.

Komisijos pastaba. Sąrašas skelbiamas remiantis Pasipriešinimo dalyvių (rezistentų) teisių komisijos darbo reglamento 8 punktu: "Pretendentai į kario savanorio ar Laisvės kovų dalyvio teisinį statusą skelbiami spaudoje".

Parengta pagal Vytauto
VILIŪNO medžiagą

